

**Predmet C-17/22**

**Zahtjev za prethodnu odluku**

**Datum podnošenja:**

7. siječnja 2022.

**Sud koji je uputio zahtjev:**

Amtsgericht München (Njemačka)

**Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:**

21. prosinca 2021.

**Tužitelj:**

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

**Tuženik:**

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

---

[omissis]

**Amtsgericht München (Općinski sud u Münchenu, Njemačka)**

[omissis]

U sporu

**društva HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG**, [omissis] 28217 Bremen – tužitelj-

[omissis]

protiv

**društva Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH**, [omissis] 80687 München – tuženik-

[omissis]

radi pristupa osobnim podacima

Sudu Europske unije ovime se upućuje zahtjev za prethodnu odluku. Zahtjev se podnosi zajedno i s gotovo s istovjetnim tekstom, osim uvodnog dijela, koji odgovara drugom postupku suda koji je uputio zahtjev [omissis]. Podnošenjem zahtjeva za prethodnu odluku postupak se prekida do donošenja odluke Suda. Dana 21. prosinca 2021. donosi se odluka o sljedećem

### **zahtjevu za prethodnu odluku**

Sudu Europske Unije upućuju se u pogledu tumačenja Opće uredbe o zaštiti podataka (Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća) sljedeća prethodna pitanja:

1.a. Proizlazi li iz tumačenja članka 6. stavka 1. točaka (b) i (f) Opće uredbe o zaštiti podataka da je u slučaju otvorenog investicijskog društva osoba s velikim brojem članova već samo držanje udjela u društvu u svojstvu člana društva, koji ne odgovara osobno i odgovara samo u neznatnoj mjeri te nije član društva koji je ujedno i direktor, dovoljno da bi se moglo potvrditi postojanje „legitimnog interesa” za pristup podacima o svim članovima društva koji udjele drže neizravno putem fiducijara, o njihovim kontaktima i njihovim udjelima u otvorenom investicijskom društvu osoba s velikim brojem članova te iz društvenog ugovora izvesti odgovarajuću ugovornu obvezu,

1.b. ili je u takvim okolnostima legitimni interes ograničen na to da se od društva dobije pristup podacima o onim članovima koji udjele drže neizravno i koji ne odgovaraju u neznatnoj mjeri, nego posjeduju minimalnu kvotu koja barem dopušta mogućnost utjecanja na sudbinu društva?

2.a. Je li dovoljno postojanje namjere uspostavljanja kontakta u svrhu upoznavanja, razmjene mišljenja ili pregovora o otkupu poslovnih udjela da se u slučaju takvog neograničenog prava (1a) ne bi prekoračila njegova imanentna granica zlouporabe prava ili učinila iznimka od ograničenja ograničenog prava na pristup podacima (1b),

2.b. ili se interes za pristup podacima može razmatrati kao relevantan samo ako se otkrivanje podataka zahtijeva s izričitom namjerom uspostave kontakta s drugim članovima društva kako bi se od njih zbog konkretno navedenih razloga, koji zahtijevaju formiranje volje u okviru odluka članova društva, zatražila koordinacija?

### **Obrazloženje**

A. Spor o kojem treba odlučiti sud koji je uputio zahtjev:

Pred nacionalnim se sudom vode dva spora u kojima je potrebno donijeti odluku povodom tužbi kojima se zahtijeva pristup podacima i time njihovo otkrivanje. Svaki od tužitelja neizravno drži udjele u investicijskom društvu te su organizirani u obliku komanditnih društava i time društava osoba. Riječ je o otvorenim investicijskim društvima osoba u kojima udjele ima velik broj osoba. Udjeli u tim društvima koncipirani su kao ekonomska ulaganja. U jednom od slučajeva, što se veličine tiče, izravno i neizravno udjele ima oko 1 800 komanditora.

Zahtijeva se otkrivanje imena i adresa svih osoba i time svih onih koji imaju udjele u tom otvorenom investicijskom društvu, osobito, dakle, imena i kontakti svih onih komanditora koji udjele drže neizravno putem društava za upravljanje udjelima koji djeluju u svojstvu fiducijara. Dakle, uvid u podatke zahtijeva se za sve one koji su ekonomski investirali u društvo.

Tužitelji su i sami investicijska društva. Tuženici pretpostavljaju da se zahtijevanim podacima ne namjeravaju ostvarivati ciljevi koji potiču poslovanje društva, nego vlastiti ekonomski interesi tužitelja, bilo u svrhu promicanja vlastitih investicijskih proizvoda, bilo da bi se uznemirilo investitore, otkupilo od njih njihove udjele ispod cijene te daljnjom prodajom ostvarilo dobit. U ugovorima o ulaganju i fiducijarnim ugovorima predviđene su ugovorne odredbe kojima se uspostavlja ugovorna zabrana otkrivanja podataka drugim vlasnicima udjela.

Tužitelji osporavaju takve namjere. Oni navode da je riječ o njihovu pravu uspostavljanja kontakta s drugim članovima društva. Ugovorne zabrane otkrivanja podataka smatraju nevaljanima. Tužitelji s drugim komanditorima žele pregovarati o otkupu njihovih udjela te bi ih u svrhu razmjene mišljenja željeli pobliže upoznati. Tim se navodom tužbe odnose na dva smjera odlučivanja vrhovnih i visokih njemačkih građanskih sudova koji se međusobno podupiru.

1. Navodom da je njihovo pravo uspostaviti kontakt s drugim članovima društva, tužitelji se pozivaju na sudsku praksu njemačkog Bundesgerichtshofa (Savezni vrhovni sud, Njemačka). Taj sud odlukom od 19. studenoga 2019. – II ZR 263/18 potvrđuje svoju sudsku praksu prema kojoj je „neizostavna bit prava članova društva” u društvu osoba da saznaju ime i adresu drugih članova svojeg društva i tako upoznaju svoje ugovorne partnere. To vrijedi i za komanditore koji u društvu udjele drže samo neizravno. Oni smatraju da je poznavanje svih, pa i onih članova društva koji u društvu udjele drže neizravno, potrebno svakom članu društva u svrhu učinkovitog ostvarivanja prava u društvu koje se sastoji od fiducijanata otvorenog investicijskog društva. Otkrivanje podataka drugim članovima društva stoga je u skladu s obvezama društva koje proizlaze iz sklopljenog društvenog ugovora. Zahtjev za pristup podacima člana društva koji je usmjeren na upoznavanje drugih članova društva ograničen je samo zabranom zlouporabe prava u skladu s člankom 242 BGB-a i zabranom nanošenja štete drugim osobama u skladu s člankom 226. BGB-a.

Time se nastavlja sudska praksa najviših sudova započeta prije donošenja Opće uredbe o zaštiti podataka. U razmatranja suda u obzir su uzeti sljedeći aspekti:

Zlouporeba prava svakako se isključuje ako ulagač traži kontakt s drugim ulagačima kako bi s njima razmijenio mišljenja o problemima koji iz njegove perspektive postoje u pogledu društva, eventualno kako bi među ulagačima organizirao interesnu skupinu. U slučaju namjere ostvarivanja ciljeva koji nisu povezani s društvom dovoljni bi bili pravni lijekovi s područja prava tržišnog natjecanja i prava zaštite podataka da bi se poduzele mjere protiv zlouporabnog postupanja. Stoga nema razloga da se zbog puke apstraktne opasnosti zlouporebe podataka uskrati pristup podacima (ocjene iz presude BGH [Bundesgerichtshof] (Savezni vrhovni sud, Njemačka, u daljnjem tekstu: BGH) od 5. veljače 2013. – II ZR 134/11). Pritom se članu društva mora prepustiti kojim će se putem i na koji se način želi obratiti drugim članovima društva. Član društva ne može ovisiti o upravi društva kao posredniku prema drugim članovima društva ili biti doveden u situaciju da mora koristiti medije koje uprava stavlja na raspolaganje i kontrolira ih. Dakle, član društva ne mora pristati ni na to da ga se, na temelju članka 127.a AktG-a uputi na internetski forum kao blaže sredstvo (ocjene iz presude BGH –a od 11. siječnja 2011. – II ZR 187/09 i presude BGH-a od 5. veljače 2013. – II ZR 134/11).

Pravo na pristup podacima nije pravo dispozitivne naravi koje se ugovorom može isključiti. Isključenje prava poznavanja svih članova društva faktički bi otklonilo bitno pravo članova društva, naime ono da se sazove izvanredna skupština, s obzirom na to da u tu svrhu potreban kvorum član društva koji drži neznatan udjel može postići samo ako se poveže s drugim članovima društva, što pak nužno pretpostavlja da su mu poznata njihova imena i adrese (ocjene iz rješenja BGH –a od 21. rujna 2009. – II ZR 264/08).

Dalekosežnije nego je to u slučaju dioničkog društva koje kotira na burzi, kod kojeg u skladu s člankom 33. njemačkog Wertpapierhandelsgesetzes (Zakon o trgovanju vrijednosnim papirima) tek u slučaju posjedovanja prava glasa od 3% nastaje zakonska obveza priopćavanja, [odgovor na] pitanja tko kontrolira društvo, čiji je „glasnik” fiducijar, postoji li u pogledu drugih članova koji drže udjele u društvu i miješanja interesa zabrana glasovanja fiducijara, postoji li obveza lojalnosti slična onoj s područja tržišnog natjecanja nekog drugog člana društva i kako se sastav društva prema svojoj strukturi s vremenom mijenja, obrazložila bi pravo na pristup podacima o svim članovima društva koje se ne može isključiti, pa ni u otvorenom investicijskom društvu (ocjene iz presude BGH –a od 5. veljače 2013. – II ZR 134/11)

BGH nije smatrao da je obvezan podnijeti Sudu zahtjev za prethodnu odluku. Smatrao je, naime, da je činjenica da se članu društva treba dati ugovorom neograničeno pravo na pristup podacima, kojemu se može prigovoriti samo ako je riječ o zlouporabi prava, toliko očita primjena prava Zajednice da ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji. Činjenica da je otkrivanje podataka o svim članovima društva od strane društva jednom od tih članova opravdano i Općom

uredбом o zaštiti podataka, očito proizlazi iz uvodne izjave 48. Opće uredbe o zaštiti podataka jer se u toj izjavi obrada podataka navodi kao mogući legitimni interes „čak unutar grupe poduzetnika”. Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud) pritom izostavlja da se u skladu s uvodnom izjavom 48. prijenos podataka unutar grupe poduzetnika mora u smislu legitimnosti voditi „unutarnjim administrativnim potrebama” i na taj način otkrivanje osobnih podataka o svim članovima društva jednom članu društva barem u ocjeni prosljeđivanja od jednog poduzeća drugom poduzeću koje je ovisno ili vladajuće poduzeće ujedno izjednačava s unutarnjim administrativnim potrebama.

2. Daljnjim tužbenim navodom, iz kojeg proizlazi da se s drugim komanditorima želi pregovarati o otkupu njihovih udjela, tužitelji se pozivaju na sudsku praksu koja se odnosi na pitanje što već/tek čini zlouporabu prava ako je jedina granica prava na pristup zlouporaba prava. U tom su smislu relevantne daljnje, a u ovom predmetu odluke visokih zemaljskih sudova, osobito odluka Oberlandesgerichta München (Visoki zemaljski sud u Münchenu) u presudi od 16. siječnja 2019. – poslovni broj 7 U 342/18.

S tim u skladu je dio prava člana društva i to da mu se omogući jačanje vlastitog položaja kao člana društva dodatnim stjecanjem daljnjih udjela. Svakom je fiducijantu jasno da će investicijsko društvo njegove podatke koristiti u svrhu provedbe društvenog ugovora. Ugovorna svrha društvenog ugovora u bitnome je ostvarivanje prava članova društva, osobito jačanje položaja članova društva i međusobnom komunikacijom, ostvarivanjem kontrole i eventualno povezivanjem s drugim članovima društva. Navedeno obuhvaća i mogućnost da se stjecanjem poslovnih udjela eventualno ostvaruje utjecaj. Nedopušteno ostvarivanje prava predstavljalo bi tek ako ni u kojoj zamislivoj okolnosti ne bi postojala veza s položajem člana društva i ugovorna povezanost s drugim članovima društva. Pristup podacima može se uskratiti samo ako ne postoji nikakav razuman interes za njihovo odavanje, poput primjerice kada je riječ o ostvarivanju ciljeva koji nemaju veze s društvom. Međutim, interes za kupnju tuđih udjela predstavlja razuman interes.

Oberlandesgericht (Visoki zemaljski sud) implicitno smatra da apstraktno očekivanje svakog člana društva da su njegovi podaci nužni za provedbu društvenog ugovora te da će se koristiti, opravdava konkretizaciju na način da komanditno društvo svakom drugom članu društva može otkriti podatke već zbog toga što je taj drugi član društva zainteresiran za kupnju. Oberlandesgericht (Visoki zemaljski sud) nije razmatrao razumne interese drugih članova društva u smislu neotkrivanja njihovih osobnih podataka. Nadalje, ta presuda visokog zemaljskog suda implicira da bi čak i buduća prava glasa s osnove mogućeg povećanja vlastitog udjela u danom ugovornom odnosu već predstavljala postojeći legitimni interes za pristup podacima.

B. [omissis] Relevantnost odgovora na prethodna pitanja za donošenje odluke [omissis]:

Posljedica nacionalne sudske prakse bila bi da su dovoljne floskularne i praktički nedokazive tvrdnje o postojanju interesa, da se, među ostalim, želi kupiti udio drugog člana društva kako bi se mogao zahtijevati sveobuhvatan pristup podacima o svim, pa i onim komanditorima koji udjele drže neizravno, uključujući adrese i visine udjela. Budući da je zlouporaba prava moguća tek kada ni u jednoj zamislivoj okolnosti ne postoji veza s položajem člana društva, tada važnost nemaju čak ni premda apstraktni, ipak zamislivi, a ne samo čisto teoretski rizici i ostvarivanje ciljeva koji nemaju veze s ugovorom jer uvijek ostaje mogućnost da se podacima ostvaruje barem i suradnja s ostalim članovima društva koja je za društvo poticajna. Voditelj obrade u tom slučaju nakon otkrivanja podataka više nema nikakvih mogućnosti da osigura kontrolu nad postupanjem tužitelja s podacima. U konačnici ti priopćeni podaci o komanditorima, čak i ako samo neizravno drže udjele u otvorenom investicijskom društvu, od trenutka njihova otkrivanja više nemaju nikakvu zaštitu.

To možda može biti zaključak tumačenja u situaciji u kojoj primjerice načela trgovačkog prava o držanju udjela u poduzeću u svojstvu zajednice članova društva imaju prednost, tako da se svatko tko osobno, pa makar i s ograničenom odgovornošću drži udjele u poduzeću, mora tretirati kao poduzetnik. Međutim, sud koji je uputio zahtjev ne smatra da je to u slučaju komanditora otvorenog društva koji razmjerno udjelima pa često i po visini svote odgovaraju s neznatnim kapitalom tako očigledno pa da je tumačenje Suda pred kojim se u tu svrhu pokreće postupak toliko predvidivo da se čak ne bi trebalo ni pribavljati.

Prethodna pitanja stoga su relevantna za odlučivanje jer se u spornim postupcima trenutačno samo tvrdilo da postoji namjera za kupnju udjela drugih članova društva. Ako je to dovoljno, tužbu bi trebalo prihvatiti. Međutim, ako to nije dovoljno i ostaje se kod svih navoda, tužbu bi trebalo odbiti. U slučaju prihvaćanja tužbe, sud koji je uputio zahtjev bi bio taj koji u konačnici odlučuje o predmetu jer je štetna posljedica za tuženika ograničena na napore za pristup podacima, a to pak u ekonomskom smislu ne doseže nacionalni prag vrijednosti potreban za pokretanje postupka pred sudom višeg stupnja.

C. Vlastita razmatranja o odgovorima na prethodna pitanja:

1.a. Sud koji je uputio zahtjev isto tako smatra da je ugovorna odredba o isključenju pristupa podacima nevaljana, ali ne sa stajališta načelne nemogućnosti isključenja, nego zbog neuspjeha u smislu općeg uvjeta sa stajališta preširokog i stoga neprimjerenog te zato nevaljanog ograničenja prava.

1.b. Pitanje suda koji je uputio zahtjev ograničava se na zahtjeve prava Unije kada je riječ o pristupu podacima o neizravnim članovima društva. Za neizravne komanditore prema njemačkom se pravu već u skladu sa zakonom u trgovački registar mora upisati njihovo prezime, ime, datum rođenja i prebivalište i stoga se moraju objaviti. S takvom objavom mora računati svatko tko na taj način ima udjele u nekom poduzeću.

2. Za razliku od navedenog, u slučaju držanja udjela putem fiducijara, za nekoga tko ima udjel nije očito da se takvi podaci nužno moraju otkriti jer bi se takvim otkrivanjem ostvarila bit društvenog odnosa. Izjednačavanje s izravnim komanditorima potrebno je, ali nije očito:

2.a. Sporni ugovori o ulaganju ili fiducijarni ugovori predviđaju, čak i ako su u tom smislu nevaljani, da se podaci neće otkrivati drugim članovima društva i tako barem načelno izražavaju očekivanje članova društva.

2.b. Zakonska obveza objave podataka o osobama koje sudjeluju u fiduciji i bez uključivanja u trgovačko društvo ne postoji.

2.c. Amtsgericht (Općinski sud, Njemačka) u tom slučaju dijeli temeljne pretpostavke viših sudova, točnije da je u slučaju društva osoba svakome jasno da su njegovi osobni podaci pohranjeni u društvu te se, ako je to za ispunjavanje ugovornih ili zakonskih obveza „objektivno razumno”, mogu i otkriti. Tada je isto tako očito da je u tom slučaju postojanja obveze objektivno razumno tu obvezu i ispuniti.

Međutim, da bi se potvrdilo postojanje obveze nije relevantno samo je li zahtjev za pristup podacima člana društva koji to traži objektivno razuman, nego kako treba ocijeniti ugovor u smislu da je taj zahtjev protivan interesima drugih članova društva, u svakom slučaju da se u osnovi njihovi podaci mogu čuvati kao tajni, a ne da se već u slučaju razumnih protivnih interesa mogu otkriti. U skladu s europskim pravom, zaštita podataka je pravilo te iznimka mora biti dovoljno opravdana tako da za nju nije dovoljna već razumljivost interesa. Taj interes mora se u tom slučaju prema shvaćanju suda koji je uputio zahtjev svakako odnositi na to za što određeni član društva svoje podatke uopće želi objaviti, odnosno odnositi se na sudbinu društva.

2.d. Potom se sud koji je uputio zahtjev slaže s ciljem prethodno navedene sudske prakse prema kojem član društva automatski, i u tom smislu isto tako bez ograničenja smije znati, tko ima stvaran utjecaj na njegovo društvo u kojem on sudjeluje u pogledu poduzetničkog rizika. Jedino se sudu koji je uputio zahtjev čini upitnim može li se time obrazložiti obveza otkrivanja podataka svih komanditora koji udjele drže neizravno.

(1) Očito je da velik dio komanditora otvorenog investicijskog društva ima udjele u opsegu za koji se ne može očekivati nikakav utjecaj samo tog komanditora s njegovim udjelom na sudbinu društva. Umjesto toga, sud koji je uputio zahtjev pretpostavlja da okolnost bivanja u društvu osoba i time osobna povezanost sama po sebi nije dovoljna da bi se mogao tražiti pristup podacima. Tako se ne bi dovoljno uzelo u obzir činjenicu da je u otvorenim komanditnim društvima, koja su otvorena ili su bila otvorena bilo kojem krugu ulagača, element osobne povezanosti uvelike isključen, nego bi se ga se trebalo promatrati kao puki oblik sudjelovanja na tržištu kapitala, slično dionici, u slučaju koje nitko tko nema

znatne kvote udjela ne bi računao s time da će voditelj portfelja dionica njegovo ime i njegovu adresu otkriti drugim dioničarima.

Dodatno tumačenje ugovora pružalo bi pritom različite mogućnosti zaštite „malog” ulagača kako bi i taj mali ulagač onda mogao ostvariti nužno kolektivno ostvarivanje interesa, primjerice u obliku prava na upućivanje priopćenja „malog” ulagača o društvu, koje pak prema svojim članovima društva ima obvezu pridržavati se zakonitog postupanja, svim drugim ulagačima ili forumu koje društvo održava u svrhu razmjene mišljenja, slično članku 127.a njemačkog Aktiengesetza (Zakon o dioničkim društvima).

(2) Odluke viših sudova su i u tom smislu primjerene jer uspostavljaju jasan odnos između pravila i iznimke. Time se opravdava okolnost da voditelj obrade u otvorenom društvu ne može razumno pojedinačno i zasebno odvagati za svakog od 1 800 članova društva treba li odobriti pristup podacima o tom članu društva ili ne, nego je upućen na primjenjive kriterije koji apstraktno određuju krug osoba o kojima se daju informacije. U tom se smislu opći i time formalni kriterij za to, o kome u svakom slučaju u pravilu postoji obveza priopćavanja, čini nužnim kako bi se u dovoljnoj mjeri očuvala pravno sigurna mogućnost odlučivanja o takvim sporovima ne tek za sud, nego već za voditelje obrade podataka.

Dosadašnju sudsku praksu karakterizira velika mjera primjenjivosti jer bi investicijsko društvo praktički moralo ispuniti sve zahtjeve člana društva za pristup podacima.

Umjesto toga, sud smatra logičnim da se pretpostavi formalna kvota, slična kvoti koja nastaje u slučaju obveze priopćavanja kada je riječ o dioničkim društvima jer od tada se relevantan utjecaj na društvo i formalno uzima u obzir, kao što je u članku 33. njemačkog Wertpapierhandelsgesetza (Zakon o vrijednosnim papirima) izraženo u pogledu kvote od 3 %. Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud) do sada je odbijao analognu primjenu tog članka. Zahtjevi europskog prava mogli bi, međutim, dovesti do toga da se analognu primjenu barem opet uzme u obzir.

2.e. Sud koji je uputio zahtjev svakako smatra netočnim da su puke floskularne tvrdnje o postojanju „interesa za upoznavanje” ili „interesa za kupnju” dovoljne za otkrivanje podataka te da ne predstavljaju zlouporabu prava.

(1.) Dostatnost interesa za kupnju u svrhu obrazloženja prava na pristup podacima prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev čini se da nije u skladu s ugovorom te je irelevantno: nitko nema pravo na to da imena i adrese koji su povjereni trećoj osobi izravno sazna od te treće osobe kako bi s osobama koje su ustupile svoje podatke mogao stupiti u pregovore o budućem sklapanju ugovora. Umjesto toga, takva se argumentacija čini sama po sebi nelogičnom, ako budući pravni statusi ovisni o tuđoj volji i time proizvoljnosti, već unaprijed trebaju obrazložiti prava na pristup podacima. Nekome ponuditi posao ne opravdava otkrivanje njegovih podataka bez njegova odobrenja.

Još je bitnije to što se stajalište da je svako zamislivo opravdanje dovoljno da bi se isključila zlouporaba prava čini nedovoljnim kako bi se na razini prava Unije osigurala zaštita podataka. Zaštita podataka prema shvaćanju suda koji je uputio zahtjev znači da se moraju spriječiti i apstraktne opasnosti, što onda mora imati učinak na razumijevanje onog što predstavlja zlouporabu prava. Posljedično bi se isticanje prava koje samo po sebi ne izražava minimalnu mjeru samoobvezivanja i/ili sadržajnu uvjerljivost svakako trebalo smatrati zlouporabom prava.

(2.) Isto tako ni „upoznavanje” ne predstavlja značajan razlog u usporedbi s tim što se može očekivati za onog koji je kao član otvorenog društva povjerio svoje podatke u okviru ekonomskog sudjelovanja. Nitko tko ulaže kapital ne očituje time i svoju suglasnost da mu se može obratiti u svrhu upoznavanja.

(3.) Umjesto toga se čini razumnim i potrebnim da su nužna konkretna i utvrdiva pitanja izravno povezana s upravom. To bi formaliziralo svrhu ustupanja podataka te bi društvo tako moglo odlučiti da u slučaju pritužbi na otkrivanje podataka uputi na svrhu ustupanja podataka, i, ako mu, primjerice pritužbama drugih članova društva, postane poznata uporaba u druge svrhe od navedenih, da pokrene mehanizme sankcija predviđene propisima o zaštiti podataka.

3. U konačnici, sud koji je uputio zahtjev smatra tumačenje Opće uredbe o zaštiti podataka smislenim jer ono u slučaju otvorenog investicijskog društva u osnovi samo pri postizanju određene postotne kvote udjela uspostavlja neograničeno pravo pristupa podacima, a osim toga samo obvezu društva za dijeljenje priopćenja člana društva svim izravnim i neizravnim članovima društva,

i nadalje, sud koji je uputio zahtjev smatra tumačenje Opće uredbe o zaštiti podataka smislenim jer puko „upoznavanje” i interes za otkup udjela nisu značajni aspekti i stoga ne mogu obrazložiti pravo na pristup podacima, nego svaki zahtjev za pristup podacima mora navesti konkretan razlog povezan s društvom zbog kojeg se pristup traži.

D. Dopuštenost prethodnih pitanja:

Cilj upućenih pitanja [*omissis*] jest odgovor na to koji su aspekti relevantni pri [*omissis*] odvagivanju prava, odnosno, što se prilikom odvagivanja čini značajnim i stoga „logično nužnim”. Jednako vrijedi i za pitanja o aspektima koji su relevantni za inherentne granice „legitimnog interesa”. Pitanja o pravnim strukturama prava Unije koja se time otvaraju čine potrebnim upućivanje zahtjeva za prethodnu odluku Sudu Europske unije.

[*omissis*]